

“মৰমৰ সন্তানসকল – একমাথৰ পিতাহে প্ৰথম নম্বৰৰ ভাৱৰীয়া যিয়ে পতিতসকলক পাৱন কৰি তোলাৰ ভূমিকা পালন কৰে, পিতাৰ দৰে ভূমিকা কোনেও পালন কৰিব নোৱাৰে”

প্ৰশ্ন: সন্ধ্যাসীসকলৰ যোগ পাখিৰ (শাৰীৰিক) যোগ, আত্মিক যোগ পিতাইহে শিকায়, কেনেকৈ?

উত্তৰ: সন্ধ্যাসীয়ে বৰহম তৎৎবৰ সৈতে যোগযুক্ত হ’বলৈ শিকায়। এতিয়া সেয়াতো হ’ল থকা স্থান। গতিকে সেয়া পাখিৰ যোগ হৈ গ’ল। তৎৎবক পৰম বুলি কোৱা নহয়। তোমালোক সন্তানসকল পৰম আত্মাৰ সৈতে যোগযুক্ত হোৱা সেইবাবে তোমালোকৰ যোগ আত্মিক যোগ। এই যোগ পিতাইহে শিকাৰ পাৰে, আন কোনেও শিকাৰ নোৱাৰে কিয়নো তেৱেঁই তোমালোকৰ আত্মিক পিতা।

গীত: তু প্ৰাৰ কা সাগৰ হে..... (তুমি প্ৰেমৰ সাগৰ...)

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকল, বহুলোকে কয় ওঁম্ শান্তি অৰ্থাৎ নিজ আত্মাৰ পৰিচয় দিয়ে। কিন্তু নিজে বুজিব নোৱাৰে। ওঁম্ শান্তিৰ বহুত অৰ্থ উলিয়ায়। কোনোবাই কয় ওঁম্ মানে ভগৱান। কিন্তু নহয়, এনেকৈ আত্মাই কয় ওঁম্ শান্তি। মই আত্মা মোৰ স্বৰ্ধম হয়েই শান্ত সেইবাবে কয় - মই শান্ত স্বৰূপ হওঁ। এয়া মোৰ শৰীৰ যাৰ দ্বাৰা মই কৰ্ম কৰোঁ। কিমান সহজ। তেনেদৰে পিতায়ে কয় – ওঁম্ শান্তি। কিন্তু মই সকলোৰে পিতা হোৱা বাবে, বীজৰূপ হোৱা বাবেও যি ৰচনা ৰূপী বৃক্ষ আছে, কল্পবৃক্ষ তাৰ আদি- মধ্য-অন্তক জানো। যেনেদৰে তোমালোকে যি কোনো বৃক্ষ দেখিলে তাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানি যোৱা, সেই বীজতো জড় হয়। গতিকে পিতাই বুজায় – এয়া হৈছে কল্পবৃক্ষ, ইয়াৰ আদি-মধ্য-অন্তক তোমালোকে জানিব নোৱাৰা, মই জানো। মোক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কয়। মই তোমালোক সন্তানসকলক বহি আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজাই আছোঁ। এয়া যি নাটক, যাক ‘ড্ৰামা’ বুলি কোৱা হয়, যাৰ তোমালোক ভাৱৰীয়া হোৱা, পিতাই কয় - ময়ো ভাৱৰীয়া। সন্তানসকলে কয় - হে বাবা পতিত- পাৱন ভাৱৰীয়া হৈ আহা, আহি পতিতসকলক পাৱন কৰি তোলা। এতিয়া পিতাই কয় – মই ভূমিকা পালন কৰি আছোঁ। মোৰ ভূমিকা কেৱল এই সংগমৰ সময়ত। তাকো মোৰ নিজৰ শৰীৰ নাই। মই এইটো শৰীৰৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰোঁ। মোৰ নাম হৈছে শিৱ। সন্তানসকলকহে বুজাব নহয় জানো। পাঠশালা কোনো বান্দৰ বা জন্তুৰ নাথাকে। কিন্তু পিতাই কয় যে এই পাঁচ বিকাৰ থকা বাবে চেহেৰাতো মনুষ্যৰ নিচিনা কিন্তু কৰ্তব্য বান্দৰৰ দৰে। সন্তানসকলক পিতাই বুজায় যে পতিত বুলিতো সকলোৱে নিজক কয়। কিন্তু এইটো নাজানে যে আমাক পতিত কোনে কৰে আকৌ কোনে আহি পাৱন কৰি তোলে? পতিত পাৱন কোন? যাক আহ্বান কৰে, একোৱে বুজিব নোৱাৰে। এইটোও নাজানে যে আমি সকলো ভাৱৰীয়া। আমি আত্মাই এই পোছাক ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰোঁ। আত্মা পৰমধামৰ পৰা আহে, আহি ভূমিকা পালন কৰে। ভাৰতৰ ওপৰতে গোটেই খেল ৰচি থোৱা আছে। ভাৰতক পাৱন, ভাৰতক পতিত কোনে কৰিলে? ৰাৱণে। গায়নো কৰে যে ৰাৱণৰ লংকাত ৰাজত্ব আছিল। পিতাই বেহদলৈ (অসীমলৈ) লৈ যায়। হে সন্তানসকল, এই গোটেই সৃষ্টিখন এটা বেহদৰ দ্বীপ। সেয়াতো হ’ল হদৰ (সীমিত পৰিসৰৰ) লংকা। এই বেহদৰ দ্বীপত ৰাৱণৰ ৰাজত্ব। প্ৰথমতে ৰামৰাজ্য আছিল এতিয়া ৰাৱণৰাজ্য। সন্তানসকলে কয় - বাবা ৰামৰাজ্য ক’ত আছিল? পিতাই কয় - সন্তানসকল সেয়াতো ইয়াতেই আছিল নহয় জানো, যাক সকলোৱে বিচাৰে।

তোমালোক ভাৰতবাসী আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হোৱা, হিন্দু ধৰ্মৰ নহয়। অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকল, তোমালোকেই প্ৰথমতে ভাৰতত আছিল। তোমালোকক সেই সংযুগৰ ৰাজ্য কোনে দিছিল? নিশ্চয় স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতাইহে এই উত্তৰাধিকাৰ দিব। পিতাই বুজায় যে কিমান বেলেগ বেলেগ ধৰ্মত ধৰ্মান্তৰিত হৈ গ’ল। মুছলমানসকলৰ যেতিয়া ৰাজ্য আছিল তেতিয়া বহুতকে মুছলমান কৰিলে। যেতিয়া খ্ৰীষ্টানসকলৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া বহুতকে খ্ৰীষ্টান কৰিলে। বৌদ্ধীসকলৰতো ইয়াত ৰাজ্যই হোৱা নাছিল তথাপিও বহুতকে বৌদ্ধী কৰিলে। নিজৰ ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰিত কৰিছে। আদি সনাতন ধৰ্ম যেতিয়া প্ৰায় লোপ হৈ যায় তেতিয়াহে পুনৰ সেই ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হ’ব। গতিকে পিতাই তোমালোক সকলো ভাৰতবাসীক কয় যে মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোক সকলো আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিল। তোমালোকে 84 জন্ম ল’লা। বৰাহ্মণ, দেৱতা, কষট্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ বৰ্ণত আছিল। এতিয়া পুনৰ বৰাহ্মণ বৰ্ণত আহিছা দেৱতা বৰ্ণত যাবলৈ। গায়নো কৰে - বৰাহ্মণ দেৱতায়ৈ নমঃ, প্ৰথমতে বৰাহ্মণৰ নাম লয়। বৰাহ্মণসকলেহে ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি গঢ়িছে। এয়া হয়েই ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগ। প্ৰথমতে যি ৰাজযোগ আছিল, যাৰ বৰ্ণনা গীতাত আছে। গীতাৰ যোগ কোনে শিকাইছিল? এইটো ভাৰতবাসীয়ে পাহৰি গৈছে। পিতাই বুজায় যে সন্তানসকল যোগতো মই শিকাইছিলোঁ। এয়া হ’ল আত্মিক যোগ। বাকী সকলো হ’ল পাখিৰ যোগ। সন্ধ্যাসী আদিয়ে পাখিৰ যোগ শিকায় যে বৰহমৰ লগত যোগযুক্ত হোৱা। সেয়াতো ভুল হৈ যায়। বৰহম তৎৎবতো হৈছে থকা স্থান। সেয়া কোনো পৰম আত্মা নহ’ল। পিতাক পাহৰি গৈছে। তোমালোকেও পাহৰি গৈছিল। তোমালোকে নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি গ’লা। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। বিলাতত যোগ নাছিল। হঠযোগ আৰু ৰাজযোগ ইয়াতেই আছে। সেই নিৰ্বৃত্তি মাৰ্গৰ সন্ধ্যাসীয়ে কেতিয়াও ৰাজযোগ শিকাৰ নোৱাৰে। যিয়ে

জানে তেওঁহে শিকাব। সন্ধ্যাসীসকলেতো ৰাজপাটো এৰি দিয়ে। গোপিন্দ্ৰ ৰজাৰ দৃষ্টান্ত আছে নহয় জানো। ৰাজপাট এৰি জংঘললৈ গুচি গ'ল। তাৰো কাহিনী আছে। সন্ধ্যাসীতো ৰাজপাট ত্যাগ কৰাওঁতা হয়, তেওঁলোকে আকৌ ৰাজযোগ কেনেকৈ শিকাব পাৰে। এই সময়ত গোটেই বৃক্ষৰ্জজৰিত হৈ গৈছে। এতিয়া বাগৰি পৰোঁ পৰোঁ অৱস্থা। যেতিয়া কোনো বৃক্ষৰ্জজৰিত অৱস্থা হৈ যায় তেতিয়া শেষত গৈ তাক বগৰাই দিবলগীয়া হয়। সেইদৰে এই মানুষ সৃষ্টিৰূপী বৃক্ষও তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে, ইয়াত একো সাৰ নাই। ইয়াৰ নিশ্চয় বিনাশ হ'ব। ইয়াৰ পূৰ্বে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা ইয়াত কৰিব লাগিব। সত্ৰযুগত কোনো দুৰ্গতিত নাথাকে। এওঁলোকে বিলাতত গৈ যোগ শিকায় কিন্তু সেয়া হ'ল হঠযোগ। জ্ঞান একেবাৰে নাই। অনেক প্ৰকাৰৰ হঠযোগ আছে। এয়া হ'ল ৰাজযোগ, ইয়াক আত্মিক যোগ বুলি কোৱা হয়। সেই সকলোবোৰ হ'ল পাথিৰ। মনুষ্যই, মনুষ্যক শিকায়। পিতাই সন্তানসকলক বুজায় যে মই তোমালোকক এবাৰেই এই ৰাজযোগ শিকাওঁ আৰু কোনেও কদাপি শিকাব নোৱাৰে। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক শিকায় যে মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ সকলো পাপ খণ্ডন হৈ যাব। হঠযোগীয়ে কেতিয়াও এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে। পিতাই আত্মসকলক বুজায়। এয়া হ'ল নতুন কথা। পিতাই এতিয়া তোমালোকক দেহী-অভিমানী কৰি আছে। পিতাৰ দেহ নাই। এওঁৰ শৰীৰত আছে, এওঁৰ নাম সলনি কৰি দিয়ে কিয়নো জীৱন্তে মৃত (পুৰণি সৃষ্টি পুৰণা স্বভাৱ-সংস্কাৰৰ পৰা মৃত) হৈ গৈছে। যেনেকৈ গৃহস্থী যেতিয়া সন্ধ্যাসী হয় তেতিয়া জীৱন্তে মৃত হয়, গৃহস্থ আশ্ৰম এৰি নিবৃত্তিৰ মৰ্গক আকোৱালি ল'লে। গতিকে তোমালোকো জীৱন্তে মৃত হৈ গ'লে নাম সলনি হৈ যায়। প্ৰথমতে আৰম্ভণিত সকলোৰে নাম (ধ্যানত গৈ পিতাৰ পৰা নামৰ তালিকা) আনিছিল আকৌ সেইসকলেই আশ্ৰয়জনকভাৱে শুনিলে, ক'লে, আঁতৰি গুচি গ'ল গতিকে নাম অনা বন্ধ হৈ গ'ল সেইবাবে এতিয়া পিতাই কয় যে নাম দিয়াৰ পাছত আঁতৰি গুচি গ'লে তেতিয়া অথলৈ যায়। প্ৰথমতে অহাসকলৰ যি নাম ৰখা হ'ল সেয়া বহুত ৰমণীয় আছিল। এতিয়া নাৰাখে। তেওঁলোকৰ ৰাখিব যিসকল সদায় স্থায়ীভাৱে ইয়াত থাকিব। বহুতৰে নাম ৰাখিলে আকৌ পিতাক এৰি গুচি গ'ল সেইবাবে এতিয়া নাম সলনি নকৰে। পিতাই বুজায় যে এই জ্ঞান খৰীষ্টানসকলৰ বুদ্ধিত ধাৰণ নহ'ব। ইমানখিনি বুজিব যে ভাৰতত যোগ নিৰাকাৰ পিতাইহে আহি শিকাইছিল। পিতাক স্মৰণ কৰিলে পাপ ভস্ম হ'ব আৰু আমি নিজৰ ঘৰলৈ গুচি যাম। যিসকল এইটো ধৰ্মৰ হ'ব আৰু অন্য ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰিত হৈ গৈছিল সেইসকল ইয়াত স্থায়ীভাৱে থাকি যাব। তোমালোকে জানা যে মনুষ্যই মনুষ্যৰ সংগতি কৰিব নোৱাৰে। এই দাদাও (বৰহমাও) মনুষ্য, এওঁ কয় যে মই কাৰো সংগতি কৰিব নোৱাৰোঁ। এয়াতো বাবাই আমাক শিকায় যে তোমালোকৰ সংগতি স্মৃতিৰ দ্বাৰা হ'ব। পিতাই কয় - সন্তানসকল, হে আত্মসকল মোৰ সৈতে যোগসূত্ৰ গঢ়ি তোলা তেতিয়া তোমালোকৰ বিৰ্কম বিনাশ হ'ব। তোমালোক প্ৰথমতে স্ৰ্ণয়ুগী বিশুদ্ধ আছিল আকৌ খাদ পৰি গ'ল। যিসকল দেৱী-দেৱতা প্ৰথমে 24 কেৰেট সোণ আছিল, এতিয়া লৌহযুগত আহি উপস্থিত হৈছে। এই যোগ কল্পই কল্পই তোমালোকে শিকিবলগীয়া হয়। তোমালোকে জানা যে তাৰ ভিতৰতো কিছুমানে পূৰা জানে, কিছুমানে কমকৈ জানে। কিছুমানেতো এনেয়ে চাবলৈ আছে যে ইয়াত কি শিকায়। বৰহমাকুমাৰ-কুমাৰী ইমান অনেক সন্তান আছে। নিশ্চয় প্ৰজাপিতা বৰহমা থাকিব যাৰ ইমানবিলাক সন্তান হৈছেহি, নিশ্চয় কিবা থাকিব গতিকে গৈ তেওঁলোকক সোধোঁচোন। তোমালোকে প্ৰজাপিতা বৰহমাৰ পৰা কি পোৱা? এনেকৈ সুধিব লাগে নহয় জানো! কিন্তু ইমানখিনি বুদ্ধিও নাই। ভাৰতৰ বাবে বিশেষকৈ কোৱা হয়। গায়নো কৰা হয় - পাথৰবুদ্ধিৰ পৰা পাৰসবুদ্ধি। পাৰসবুদ্ধিৰ পৰা পাথৰবুদ্ধি। সত্ৰযুগ ত্ৰৈতাৰ পাৰসবুদ্ধি স্ৰ্ণয়ুগ আছিল পুনৰ বৃপালীযুগ দুটা কলা কম হ'ল সেইবাবে নাম হ'ল চন্দ্ৰবংশী কিয়নো অনুতৰ্ণ হ'ল। এয়াও পাঠশালা। 33 নম্বৰতকৈ কম নম্বৰ পোৱাসকল অনুতৰ্ণ হৈ যায়। ৰাম সীতা আৰু তেওঁলোকৰ ৰাজবংশ সম্পূৰ্ণ নহয় সেইবাবে সূৰ্যবংশী হ'ব নোৱাৰে। অনুতৰ্ণতো কোনোবা হ'ব নহয় জানো কিয়নো পৰীক্ষাও বহুত উচ্চ। আগতে চৰকাৰৰ আই. চি. এচৰ বৰ উচ্চ পৰীক্ষা হৈছিল। সকলোৱে জানো পঢ়িব পাৰিছিল। কোটিৰ মাজত কোনোবা ওলাইছিল। কোনোবাই যদি বিচাৰে যে আমি সূৰ্যবংশী মহাৰজা মহাৰাণী হ'ম তেন্তে সেই ক্ষেত্ৰত বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। মম্মা বাবাইও স্বীকৃতত পঢ়ি আছে। তেওঁলোকে প্ৰথম নম্বৰত পঢ়ে আকৌ যিসকলে মাতা-পিতাক অনুসৰণ কৰে সেইসকলেই তেওঁলোকৰ আসনত বহিব। সূৰ্যবংশী 8 (আঠ) প্ৰজন্ম চলে। যেনেকৈ এডৱাৰ্ড প্ৰথম, দ্বিতীয় চলে। তোমালোকৰ সংযোগ এই খৰীষ্টানসকলতকৈ বেছি। খৰীষ্টানসকলে ভাৰতৰ ৰাজপাট কাঢ়ি নিলে। ভাৰতৰ প্ৰচুৰ ধন লৈ গ'ল আকৌ বিচাৰ কৰা তেন্তে সত্ৰযুগত কিমান প্ৰচুৰ ধন থাকিব। তাৰ তুলনাততো ইয়াত একোৱেই নাই। তাত সকলো খনি ভৰপূৰ হৈ যায়। এতিয়াতো সকলো বস্তুৰ খনি খালী হৈ গৈ থাকে। পুনৰ চক্ৰ পুনৰাবৃত্তি হ'লে আকৌ সকলো খনি ভৰপূৰ হৈ যাব। মৰমৰ সন্তানসকল তোমালোকে এতিয়া ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ বাদস্বাহী লৈ আছা পুনৰ আধাকল্পৰ পাছত এই ৰাৱণ আহিব পুনৰ তোমালোকে বাদস্বাহী হেৰুৱাব। এতিয়া ভাৰতবাসী তোমালোক কড়িতুল্য হৈ গৈছে। মই তোমালোকক হীৰাতুল্য কৰি তুলিলোঁ। ৰাৱণে তোমালোকক কড়িতুল্য কৰি দিলে। বুজি নাপায় যে এই ৰাৱণ কেতিয়া আহিল? আমি কিয় ৰাৱণক স্বলাওঁ। কয় যে ৰাৱণতো পৰম্পৰাগতভাৱে চলি আহিছে। পিতাই বুজায় যে আধাকল্পৰ পাছত এই ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। বিকাৰী হোৱাৰ বাবে নিজক দেৱী-দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰে। বাস্তৱত তোমালোক দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিল। তোমালোকৰ সমান সুখ কোনেও দেখা পাব নোৱাৰে। সকলোতকৈ অধিক গৰিব তোমালোক হৈছে। অন্য ধৰ্মাৱলম্বীসকল পাছলৈ বৃদ্ধি হৈ থাকে। যীশুখৰীষ্ট আহিল, প্ৰথমতো বহুত কম আছিল। যেতিয়া বহুত হৈ যায় তেতিয়াহে ৰাজ্য কৰিব পাৰে। তোমালোকেতো প্ৰথমে ৰাজ্য পোৱা। এয়াতো সকলো জ্ঞানৰ কথা। পিতাই কয় হে আত্মসকল, মোক; পিতাক স্মৰণ কৰা। আধাকল্প তোমালোক দেহ-অভিমানী হৈ থাকিলা। এতিয়া দেহী-অভিমানী হোৱা। বাৰে বাৰে এইটো পাহৰি যোৱা কিয়নো আধাকল্পৰ মামৰ লাগি আছে। এই সময়ত তোমালোক হৈছে বৰাহমণ, টিকণি। তোমালোক হ'লা সকলোতকৈ উচ্চ। সন্ধ্যাসীসকলে বৰহমৰ লগত যোগসূত্ৰ গঢ়ে তাৰ দ্বাৰা বিৰ্কম বিনাশ নহয়। প্ৰত্যেকেই সত্য, ৰজো, তমোত নিশ্চয় আহিব লাগে। উভতি কোনেও যাব নোৱাৰে। যেতিয়া সকলো তমোপ্ৰধান হৈ যায় তেতিয়া পিতা আহি সকলোকে সত্যোপ্ৰধান

কৰি তোলে অৰ্থাৎ সকলোৰে জ্যোতি জ্বলি উঠে। প্ৰত্যেক আত্মাই নিজৰ নিজৰ ভূমিকা পাইছে। তোমালোক হৈছা নায়ক-নায়িকাৰ ভূমিকা পালন কৰোঁতা। তোমালোক ভাৰতবাসী সকলোতকৈ উচ্চ যিসকলে ৰাজ্য লোৱা পুনৰ হেৰুওৱা আৰু কোনেও ৰাজ্য নলয়। তেওঁলোকে ৰাজ্য লয় বাহুবলেৰে। বাবাই বুজাইছে - যিসকল বিশ্বৰ মালিক আছিল তেওঁলোকেই হ'ব। গতিকে সঁচা ৰাজযোগ পিতাৰ বাহিৰে কোনেও শিকাব নোৱাৰে। যি শিকায় সেয়া সকলো অৰ্থাৎ যোগ। উভতিতো কোনেও যাব নোৱাৰে। এতিয়া হ'ল অন্ত। সকলোৱে দুখৰ পৰা মুক্ত হয় পুনৰ একাদিক্ৰমে আহিব লাগে। প্ৰথমে সুখ দেখিবা পুনৰ দুখ দেখিবা। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। কোৱা হয় হাতেৰে কৰ্ম কৰা অন্তৰেৰে পিতাক স্মৰণ কৰা। কৰ্ম কৰি থাকা বাকী বুদ্ধিৰ যোগসূত্ৰ পিতাৰ সৈতে ৰাখা।

তোমালোক আত্মাসকল হৈছা এজন প্ৰেমিকৰ প্ৰেমিকা। এতিয়া সেই প্ৰেমিকৰ আগমন হৈছে। সকলো আত্মাক (প্ৰেমসীসকলক) সুন্দৰ কৰি লৈ যাব। বেহদৰ প্ৰেমিক বেহদৰ প্ৰেমিকাসকল। কয় যে মই সকলোকে লৈ যাম। পুনৰ পুৰুষাৰ্থৰ কৰ্ম অনুসৰি গৈ পদবী পাবা। লাগিলে গৃহস্থ বয়সহাৰত থাকা, সন্তানৰ তৎপৰাৱধান লোৱা। হে আত্মাসকল তোমালোকৰ অন্তৰ পিতাৰ ফালে থাকক। এয়াই স্মৃতিৰ অভ্যাস কৰি থাকা। সন্তানসকলে জানে এতিয়া আমি পিতাক স্মৰণ কৰিলে স্বৰ্গবাসী হওঁ। বিশ্বাৰ্থীসকলতো বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। এয়াতো বহুত সহজ। নাটক অনুসৰি সকলোকে ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। কাৰো সৈতে তৰ্ক কৰাৰ দৰকাৰ নাই। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান আহি গৈছে। মনুষ্যই বেমাৰৰ পৰা আৰোগ্য হ'লে অভিনন্দন জনায়। ইয়াততো গোটেই জগতখনেই ৰোগী। অলপ সময়তে জয়জয়কাৰ হৈ যাব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) সঁচা প্ৰেমিকা হৈ হাতেৰে কাম কৰি বুদ্ধিৰে প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিৰে আমি স্বৰ্গবাসী হ'বলৈ গৈ আছোঁ, এইটো আনন্দত থাকিব লাগে।

(2) সূৰ্যবংশী ৰাজবংশত সিংহাসনত অধিষ্ঠিত হ'বলৈ মাতা-পিতাক পূৰা পূৰা অনুসৰণ কৰিব লাগে। পিতাৰ সমান জ্ঞানপূৰ্ণ হৈ সকলোকে ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে।

বৰদান: অটুট সংযোগৰ দ্বাৰা শক্তিৰ প্ৰৱাহ অনুভৱ কৰোঁতা সদায় মায়াজিৎ, বিজয়ী হোৱা
যেনেকৈ বিম্বুত শক্তি এনেকৈ প্ৰৱাহিত হয় যে মনুষ্য দূৰৈত চিটিকি পৰে। প্ৰচণ্ড আঘাত লাগি যায়। এনেদৰে ঈশ্বৰীয় শক্তিয়ে মায়াক দূৰৈত দলিয়াই দিয়ক, এনেকুৱা শক্তি প্ৰৱাহিত হ'ব লাগে। কিন্তু শক্তি প্ৰৱাহৰ আধাৰ হল সংযোগ। চলোঁতে-ফুৰোঁতে প্ৰতিটো চেকেণ্ডত পিতাৰ সৈতে যাতে সংযোগ যুক্ত হৈ থাকে। এনেকুৱা অটুট সংযোগ থাকিলে তেতিয়া শক্তি প্ৰৱাহিত হ'ব আৰু মায়াজিৎ, বিজয়ী হৈ যাবাগৈ।

স্লোগান: তপস্বী তেওঁ যি ভাল বেয়া কৰোঁতাৰ প্ৰভাৱৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত।

!! ওঁম্ শান্তি !!